

повече русофилско. Безъ да намалява значенето на другитѣ християнски народи въ отоманската империя, той цѣнѣше доста скъпо и българския народъ, къмъ по-извѣстнитѣ първенци на когото въ Цариградъ той се отнасяше твърдѣ благосклонно.

Една негова постъпка, отбѣлѣзвана сега тукъ като въ скоби, ще покаже, до колко той е билъ далечъ отъ свойствената на по-многого турски управници надмѣнностъ спрѣмо християнитѣ.

Той бѣ дошълъ единъ петѣкъ, 14 май, на островъ Халки, за да посѣти единъ боледуещъ тамъ членъ отъ семейството му. Какъ и отъ кждѣ, това е безразлично, но той узналъ, че тукъ, въ тоя островъ, живѣе пишещиятъ сега тия редове, когото бѣше видѣлъ единъ-два пжти въ министерството си по работата на спрѣния вѣстникъ „Вѣкъ“; и той, пашата, праща у дома му едно лице отъ свитата си да му обади, че ще му дойде на визита. Новината се раздаде изъ цѣлия островъ като съ електрическа бързина и завчасъ цѣлиятъ кварталъ, въ който се намираше тоя домъ, се прѣпълни съ навалица народъ. Въ самия домъ всички бѣха на кракъ. Не бѣше наистина то маловажно събитие. *Харджие назърж*, турскиятъ министъръ на външнитѣ дѣла, станалъ да иде на визита у единъ бѣгаринъ въ единъ скроменъ християнски домъ, какъвто бѣше домътъ на извѣстния българинъ търговецъ, незабравимия Димитъръ Ив. Гешовъ, у когото живѣеше тогава, както се забѣлѣжи по-горѣ, и зетъ му Марко Д. Балабановъ, стопанинъ и редакторъ на спрѣния, но пакъ подновенъ слѣдъ малко в. „Вѣкъ“ благодарение на тоя же именно министъръ. Впечатлението бѣше толкозъ по-голъмо за всички, че българското име въ онова врѣме не звучеше никакъ добръ, особено между турцитѣ. Часа кждѣ